

Ressons de lluna

Crònica de l'actuació de Xavier Baró i Víctor Verdú al festival BarnaSants

Aquest dijous 2 de febrer **Xavier Baró**³ va tornar a actuar al festival BarnaSants. Aquest cop, al Harlem i presentant el disc *I una fada ho trasmuda* (La Lliàntia / Sat@lite K, 2016). Fades, llunes i poesia poblen les noves cançons. Crònica il·lustrada amb fotos de **Juan Miguel Morales**.

No som pocs els que pensem que **Xavier Baró** és actualment el millor creador de cançons de Catalunya. Però s'ha de dir que també hi ha una cosa especial en la seva manera d'interpretar-les. Canta com si anés descobrint els versos a mesura que els pronuncia. Com si s'esforcés a recordar històries antigues eternes. Com a efecte d'aquesta interpretació, sovint fa la impressió que la lletra penja d'un fil, que hi ha petits dubtes o que la cançó pren rums imprevistos. És la mateixa tècnica que feien servir els bards per comprendre l'audiència en les nits d'abans.

Aquest estil d'interpretar, sumat a la sòlida arquitectura literària i musical del repertori, fa que un concert de **Xavier Baró** sigui gairebé sempre una vivència, a pesar que els mitjans tècnics siguin precaris. Al concert del Harlem, **Baró** i **Víctor Verdú** (piano) van arrencar en un registre èpic ("Entre les tempestats", "Miro amb els meus ulls", "Per les aigües de Dublín") que va anar derivant cap a tons més recollits i serens.

Quan van aparèixer "Els corbs", la peça que **Xavier Baró** acostuma a dur al directe de les seves adaptacions de **Rimbaud**, vam recordar que fa més o menys un any havia sonat a la sala Luz de Gas, amb un gran piano desplegant-se poderosament amb força i ornaments. Al Harlem, en canvi, **Víctor Verdú** va haver de barallar-se amb un atrotinat piano de paret més propi d'un saló del *far west* que d'un local de música. No hi hagués desentonat gens un cartell d'aquells que deien: "No disparin al pianista".

Sigui com sigui, després de l'arrencada torrencial, va venir una sèrie d'aquestes cançons tan característiques on **Baró** canta com il·luminat, mirant endins: "Vora un dolmen", "Sense el ressò del dring" -en companyia del sempre jove Salvat Papasseit... i "Posa un bes als meus llavis", peça lànguida que ja es compta entre el millor del seu repertori.

Després, reivindicació obrera amb l'alegre "La noies treballadores" i pacifista amb "El nen d'Hiroshima", pescada del repertori del **Grup de Folk** i banyada en distorsió elèctrica i desesperació *grunge*. Ja en el tram final, la raimoniana "Rosa dels vents" i el folk-rock de "Botes catalanes" van conduir a un final novament èpic amb "La caiguda de Lleida", balada colossal del pas de la Guerra dels Segadors per la ciutat del Segrià.

Com a bisos, una nova immersió en la poesia introspectiva d'arrel romàntica -"Submergit en el riu (qui estima l'aigua)"- i passatge festiu amb "El jove joglar", adaptació del "Minstrel Boy" de **Bob Dylan**. En aquesta despreocupada cançó, seguida per les palmes del públic, el piano de paret sí que sonava d'allò més adient. Per acabar, "Cançó índia de mitjanit", una altra de les cançons del nou

disc de **Xavier Baró** que lliga la nocturnitat amb l'amor i la lluna amb el paganisme. Ell mateix ho canta a "Desbordament", que aquest cop, a diferència de fa un any, no va sonar a l'escenari: Selene el deu haver embuixat.